

политическия живот в Гърция и пр. и пр.

В заключение - първите наши публицисти, когато условията им позволяват, изоставят хроникьорската обективистична форма на поднасяне на новините, идеци из-зад граница. И от нарастващия информационен поток на европейската преса подбират новини за значими международни събития. Както тези, които действат в Цариград, така и редакторите на първите емигрантски вестници не предават безкритично слухове, игнорират самоцелните сензационни вести. Целта на пръв поглед е една - външнополитическите информации да служат за по-добра ориентация на сънародниците в текущата политика и в сложния свят на международните отношения. Многопосочни са, обаче, последиците от запознаването чрез печата с политическия живот и гражданските постижения на други страни и народи. Все по-желана, но все така отчайващо далечна, изглежда за българите перспективата за общаване към напредналите държави в просветена Европа - една отколешна мечта, която обобщава стремежите и борбите на поколения българи за свобода и напредък. За мнозинството публицисти постулат при подбора на външните новини е преценката доколко те са свързани с актуалните задачи, стоящи пред българския народ и могат ли да осветлят пътя към желаната фундаментална промяна на неговия политически статус. Постепенно, често в остър диалог между публицистите от различни идейни течения, в определени среди започва да се формира трезво политическо мислене, отчитащо по-адекватно външнополитическите фактори.

Печатното слово има все по-силен резонанс сред сънародниците, особено след като зазвучава гласът на първия тръбач на революцията - в. „Дунавски лебед“, чиито даровит редактор Раковски изследователите наричат с основание журналист-международник. През разглеждания период много често вестите, идеци от размирните краища на континента, окрилят мисълта, че приближава денят за развързка на Източния въпрос. Това допълнително подхранва афинитетът към външнополитическите новини не само на пишещите в революционния печат, но и във вестници и списания с по-умерено направление, те също усърдно ги разгласяват и коментират, с надежда в отечеството да надделее народната подкрепа за освободителната борба.

¹ Мишев, Д. Възраждане чрез печата. - В: България 1000 години 972-1927. С., 1930; Андреев, Б. М. Начало, развой и възход на българския печат. Т.1.С., 1946; Боршуков, Г. История на българската журналистика 1844-1877. 1878-1885. С., 1965. Вж. и III изд., с послепис на Ф. Панайотов. С., 2003; Константинова, З., Ф. Панайотов. Из историята на българската публицистика (до 1878 г.). С., 1991; Константинова, З. Държавност преди държавата. Свърхфункции на българската